

Ο ΔΑΝΙΗΛ ΕΙΣ ΤΟΝ ΛΑΚΚΟΝ ΤΩΝ ΛΕΟΝΤΩΝ

(Πίναξ του Ντουβιέ).

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

Ήταν —δέν ήταν ακόμα γλυκοχάραμα, όταν ο Λύκαμβος, άκουμπώντας στο χοντρό ραβδί του, πήρε το δρόμο της βουνοπλαγιάς, κι' ανέθηκε στην πιο ψηλή κορφή. Δέ φορούσε παρά μία λεπτή χλαμύδα, και τ' άχοντρά, άσκητικά του πέδιλα.

Κι' όταν έφτασε στην πιο ψηλή κορφή, κι' είδε τον ήλιο κι' άνεβαίνει άπ' τή θάλασσα, σαν ένα όραμα παραδεισιακό, ή ψυχή του γίμωσε λαχτάρα κι' εδφοσύνη. Έλυσε τις πόρτες τής χλαμύδας του, και ύψώνοντας τ' άχέρια, σά σέ δέηση, στάθηκεν όλόγυμνος μπροστά του.

Κι' ό ήλιος χάιδεψε τ' άμπράτσα και τ' άστήτη του, άργάλασε τ' άλυγρό κορμί του, έλυσε τούς γοφούς του και τις φτέρνες του με τ' άσπτό του, τ' άλαμτό του φώς —και πότισε τ' άπο βαθύ του είνιας, ώο καλωσύνη κι' άρμονία....

Και τ' άμυαλό του, ξαφνικά, φωτίστηκε και κείνο, κι' έμαθε, μοναχάς, όλα τ' άπράματα, όσα δέ φαίνονται σ' ά μάτια τών θνητών, τ' άμυστικά τής ζωής και τού θανάτου, και τών άιωνίων μισειών, και τών άιωνίων γυρισμών....

Έμειν' έτσι, όλη τήν ήμέρα, άσάλειπος και μόνος, σά θεός. Κι' όταν έφτασε τ' ά βράδι, κι' ό ήλιος ξαναμπήκε σ' ά βουνό, πήρε πάλι τ' άδιο μονοπάτι, και κατέθηκε ως τήν πολιτεία. Τ' ά φώτα μόλις ήταν άναμμένα, κι' ό κόρημος όλος πλημμύριζε τούς δρόμους, και τις μεγάλες κεντρικές πλατείες.

Στάθηκε, τότε, στη μέση μ' άς πλατείας, και φώναζε σ' ά συνναγμένα πλήθη :

—Φέρνω τή Χαρά και τή Σοφία! Φέρνω τ' ά φώς τού "Ήλιου στην ψυχή μου! Άνοιχτε τ' ά μάτια νά τ' ά δήτε....

Κι' ένα σωρό περίεργα μαξέυτρηκαν τριγύρω του.

Κι' εκείνος έξακολουθούσε πάντα :

—Φέρνω τή Γνώση τών με-

γάλων άπορρήτων, όσα δέν φαίνονται σ' ά μάτια τών άνθρώπων! Φέρνω τή Γνώση τών μεγάλων μυστηρίων, τή Γνώση τής ζωής και τού θανάτου, και τών άιωνίων μισειών, και τών άιωνίων γυρισμών...

"Άρχισαν τότε νά τόν κοροϊδεύουν :

—Πού τήν έχεις, και δέ μ' άς τή μοιράζεις; Πού βρίζεται, νά πάμε νά τή βρούμε;....

Κι' εκείνος έλυσε τις πόρτες τής χλαμύδας του, και φάνηκε γυμνός μπροστά σ' ά πλήθη. Και τ' ά κορμί του έλαμπε σαν ήλιος —σαν άναμμένη πάλαιψη λαμπαδά....

Κι' όι άνθρωποι έμειναν θυματωμένοι, κι' έμνηξαν όλοι τις φωνές, άπ' όλες τις μεριάς :

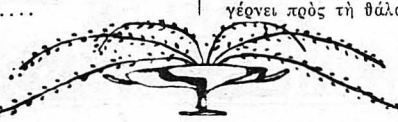
—Είνε δαμμονισμένος, είνε μάγος! Έρθε σέ μ' άς, για νά μ' άς ξεπλανέσει! Είνε σταλμένος άπ' τ' ά πονηρό....

Κι' άρχισαν νά τόν πετροβολάνε, και νά τού λένε τις χειρότερες βροσιές....

Κι' εκείνος έφυγε σαν καταδιωγμένος, πήρε τ' άπο παράμερα σούαλα, και βγήκε ματωμένος σ' άς άγρούς. Έπλυνε σ' ά ποτάμι τις πηλές του —όμως, μήτ' ένα δάκρυ δέν πρόβαλε σ' ά μάτια του....

Και τών άλλο χρόνο, ίδια μέρα, μόλις ό ήλιος είχε βασιλέψει, άκουμπώντας σ' ά χοντρό ραβδί του, πήρε πάλι τή βουνοπλαγιά, κι' ανέθηκε στην ίδια τήν κορφή. Φορούσε πάλι τή λεπτή λευκή χλαμύδα του, και τ' άχοντρά, άσκητικά του πέδιλα.

Κι' όταν έφτασε στην πιο ψηλή κορφή, κι' είδε τ' ά φεγγάρι νά γέρνει π' άς τή θάλασσα —ένα φεγγάρι λαμπερό και στρογγυλό, σαν άσπυμένο τρυφερό λουλούδι, ή ψυχή του γίμωσε χαρά και τρυφεράδα. Έλυσε τις πόρτες τής χλαμύδας του, και ύψώνοντας τ' ά χέρια του με πάθος, στάθηκεν όλό-

γυμνος μπροστά του.

Και τὸ φεγγάρι χάιδεψε τὰ μπράτσια καὶ τὰ στήθη του, ἀγάλλιασε τὸ λυγρὸ κορμί του, ἔλουσε τοὺς γοφούς του καὶ τὶς φτέρες του μὲ τὸ γλαυκὸ νοσταλγικὸ τὸν φῶς — καὶ πότισε τὸ λιὸ βᾶθυ του εὐλαΐα, ὄλο καλωσύνη καὶ στοργή...

Κ' ἡ καρδιά του, ξαφνικά, φωτίστηκε καὶ κίνη, κ' ἀγάπησε μὲ μιάς ὅλα τὰ πράγματα, κ' ἔλιωνε γλυκὰ σάν τὸ νερό.

Ἐμειν' ἔτσι, μέχρι νὰ χαράξει, ἀσάλευτος καὶ σάν ἕνωτισμένους. Κ' ὅταν πῆρε μέρα, καὶ τὸ φεγγάρι χάιδεψε σ' ἀντικρινὸ βουνό, πῆρε ξανά τὸ ἴδιο μονοπάτι, καὶ κατέβηκε ὡς τὴν πολιτεία. Ὁ κόσμος, πάλι, πλημμύριζε τοὺς δρόμους, καὶ τὶς μεγάλες κεντρικὲς πλατείες.

Στάθηκε, πάλι, στὴ μέση τῆς πλατείας, καὶ φώναξε στὰ συναγμένα πλήθη:

— Φέρω τὴ Στοργή καὶ τὴν Ἐλπίδα, τὴν Τρυφεράδα καὶ τὴν Καλωσύνη! Φέρω τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ μέσ' στὴν ψυχὴ μου! Ἀνοίχτε τὰ μάτια νὰ τὸ δῆτε...

Κ' ἄρχισαν πάλι νὰ μαζεύονται τριγύρω του, καὶ νὰ τὸν κοιτᾶν μ' ἀπορία.

Κ' ἐκεῖνος ἐξακολούθησε πάντα:

— Φέρω τὴ Σιμλιότητα τῶν ἀνθρώπων, τὸ μεγάλον Ὄξτο τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ γιαιτρικὸ γιὰ τὸν καμῖο τους! Φέρω τὴν Ἀγάπη τῶν ἀρρώστων, καὶ τὴν παρηγοριά τῶν λυπημένων! Φέρω τὸ μυστικὸ τῆς Εὐτυχίας, τῆς Ἀρμονίας καὶ τῆς Ὁμορφίας...

Κ' ἄρχισαν πάλι νὰ τὸν κοροϊδεύουν

— Ποῦ τὴν ἔχεις, καὶ δὲ μᾶς τὴ μοιράξεις; Ποῦ βρίσκειται, νὰ πάμε νὰ τὴ βροῦμε;....

Κ' ἐκεῖνος ἔλιψε τὶς πόρτες τῆς γλαυκῆς του, καὶ φάνηκε γυμνὸς μπροστὰ στὰ πλήθη. Καὶ τὸ κορμὶ του φάνταζε, γλυκὸ καὶ τρυφερό, καὶ μωσκοβολοῦσε σάν τὰ ρόδα...

Κ' ἔμειναν, καὶ πάλι, θαυματομένοι. κ' ἔμπηξαν, πάλι, τὶς φωνές, ἀπ' ὅλες τὶς μεριές:

— Εἶνε δαιμονισμένοι, εἶνε μάγος! Ἦθε σὲ μᾶς, γιὰ νὰ μᾶς ξεπλανήσει! Εἶνε σταλμένος ἀπ' τὸ ποιεῖο...

Κ' ἄρχισαν νὰ τὸν πετροβολᾶνε, καὶ νὰ τοῦ λένε τὶς χειρότερες βροσιές...

Κ' ἐκεῖνος ἔφυγε σάν καταδιωγμένος, πῆρε, πάλι, τὰ παρῆμερα σοκάκια, καὶ βγήκε ματωμένος στοὺς ἀγρούς.

Ἐπλινε, πάλι, στὸ ποτάμι τὶς πληγές του — ἄνω, μὴ' ἔνα δάκρυ δὲν πρόβαλε στὰ μάτια του...

Καὶ τὸν τρίτο χρόνο, πάλι τὴν ἴδια μέρα, πῆρε ξανά τὸ δρόμο τοῦ βουνοῦ. Ἀλλὰ δὲν ἔφτασε μέχρι τὴν κορυφή. Στὰ μισὰ τοῦ δρόμου ποῦ τραβοῦσε, βόηκε ν' ἀνοίγεται μπροστὰ μιά σκοτεινὴ σπηλιά — κ' ἕνας κωνοφόρος περσισμὸς ἀκατανίκητος, τὸν ἔκανε νὰ θέλει νὰ μῆ μέσῃ. Ἐνας τέτοιος περσισμὸς ἀκατανίκητος, πρώτη φορὰ τοῦ φλόγιζε τὴν ἀδελφὴ καρδιά του...

Καὶ καθὼς μπήκε μέσα στὴ σπηλιά, ἄκουσε μιά μεγάλη μουσική — μιά μουσικὴ μυστηριώδη καὶ πρωτόγνωστη, νὰ φτάνει ὡς τ' αὐτὰ του, ἀπὸ μέσα. Καρτεὶ χροισὶ κραινόντουσαν ἀπ' ὅλες τὶς μεριές, καὶ κόνοντας τὸν πρῶτο τὸν καρπὸ, ἔνωσε ξαφνικά μιά τέτια γλύκα, ποῦ παράτησε μὲ μιάς τὸ σχέδιό του, νὰ σκαρφαλώσει μέχρι τὴν κορυφή, κ' ἀποφάσισε νὰ μπεῖ καὶ παραμέσῃ. Μιά γυναίκα, τότε, φάνηκε μπροστὰ του, μὲ μάτια τόσο τρυφερά καὶ φλογερά, ποῦ στάθηκε γιὰ λίγο αστασιωμένος. Τὰ μαλλιά τῆς ἦτανε σὰ φεΐδια, καὶ τὰ χεῖλιά τῆς βαμμένα πορφύρα. Ἀπλοῦσε τὸ μπράτσο τῆς ἀπάνω του, καὶ τὸν ἱεράθηκε πὸ μέσα στὴ σπηλιά.

Τότε, στὰ θαυματομένα του τὰ μάτια, πρόβαλε μιά γῆ δναρεμένη — ἕνας τόπος ἄγνωστος, γιομάτος γοητεία, ποῦ δὲν τὸν εἶχε φανταστῆ ποτέ του πὸ μπροστὰ! Ἐνα φῶς, μὲ τὸ χρώμα τῆς φωτιᾶς, ἀγκάλιαζε τὰ δέντρα καὶ τοὺς βράχους, κ' ἔβαρε τὰ λουλουδία καπακώκινα, κόκκινα σὰ μεγάλες στάλες αἵμα. Καὶ μιά βαριά μωσκοβολία πλημμύριζε τὰ πάντα, μεθώντας καὶ γιομίζοντας μὲ πόθους τὴν καρδιά...

Πέντε χρόνια κλειστικὴ στὴ μαγικὴ σπηλιά. Κ' ἔπειτα, κάποιου βράδι, ξαφνικά, βγήκε κρυφά, καὶ τράβηξε κατὰ τὴν πολιτεία.

Ἐφτασε στὸ βασίλειμα τοῦ ἤλιου, καὶ προσχώρησε στὴ μέση τῆς πλατείας. Φοροῦσε, τώρα, μιά χρυσὴ κορόνα, κ' ἕνα χιτῶνα πορφυρὸ, μὲ ποῦλιες ἀσπιδόματες. Καὶ τὰ πλήθη τὸν ἀκολουθοῦσαν — κ' ὅπως περπατοῦσε μέσ' στὰ πλήθη, ποῦ τὸν κοιτάζαν γιομάτα θαυμασμό, ἔμοιαζε σάν ἕνας βασιλιάς, ποῦ σέβονταν ἀποπίσω τὸ

λαὸ του...

Κ' ὅταν ἔφτασε στὴ μέση τῆς πλατείας, ἀνέβηκε σὲ μιά ψηλὴν ἔξεδρα, κ' ἄρχισε, πάλι, νὰ μιλεῖ στὰ συναγμένα πλήθη:

— Σᾶς φέρω τὴ Χαρὰ καὶ τὸ Χρυσάφι, καὶ τὶς Ἐφτά μεγάλες Ἀμαρτίες! Σᾶς φέρω τὴν Ἀπόλαυση τοῦ Πλοῦτου, καὶ τὴν Ἡδονὴ μέσ' στὴν Κραυπάλῃ καὶ τὴν Ἀγάπη μέσ' στὴν Ἡδονή...

Κ' ὄλοι, τότε, φώναζαν μ' ἀληθινὴ λαχτάρα:

— Ποῦ τὴν ἔχεις, καὶ δὲ μᾶς τὴ μοιράξεις; Ποῦ βρίσκειται, νὰ πάμε νὰ τὴ βροῦμε;....

Κ' ἐκεῖνος ἔνωσε καὶ πάλι τὴ φωνὴ του:

— Εἶνε χρυσάφι τὸ κορμὶ μου ὄλο, καὶ δὲν ὑπάρχει τίποτε ἀπ' αὐτὸ μου, ποῦ νὰ μὴν εἶνε καθαρὸ χρυσάφι!....

Κ' ἐκεῖνοι ξαναφώναζαν μὲ πάθος:

— Δεῖχ' το μᾶς! Νὰ τὸ δοῦμε! νὰ τὸ δοῦμε!....

Καὶ σάν εἶδε τ' ἀναγμένα τοὺς τὰ μάτια, καὶ τὰ ξανακλιμένα πρόσωπά τους, κ' ἔνωσε πὸς ὁ πόθος τῆς καρδιάς τους, εἶχε φροντίσει σὰ μιά πυρκαγιά — ἔλιψε τὶς πόρτες τῆς γλαυκῆς του, καὶ φάνηκε γυμνὸς μπροστὰ στὰ πλήθη.

Καὶ τὸ κορμὶ του πρόβαλε κατὰμαυρὸ σάν πίσσα. Ὅμοιος αὐτοὶ τὸ βλέπετε χρυσὸ καὶ φωτεινὸ...

Κ' ἔμπηξαν ὄλοι, τότε, τὶς φωνές:

— Αὐτὸς εἶν' ὁ Μεσσίας, ὁ Μεσσίας! Ἦθε σὲ μᾶς, γιὰ νὰ μᾶς ἐμποδοῖσει νὰ πάρουμε τὸ δρόμο τὸ στραβὸ! Εἶνε σταλμένος ἀπὸ τὸ Θεό....

Κ' ἔπασαν ὄλοι, καὶ τὸν προσωνήσανε, καὶ φίλησαν τὸ χῶμα ποῦ πατούσε...

Καὶ καθὼς ἦταν πεσμένοι γύρω του, καὶ φιλοῦσαν τὸ χῶμα ποῦ πατούσε, ἡ συνειδησὴ ξύπνησε πάλι μέσα του: πέταξε χόλον τὴ χρυσὴ κορόνα, κοιμώτισσε τὸν πορφυρὸ χιτῶνα, καὶ κατεβαίνοντας εὐθὺς ἀπ' τὴν ἔξεδρα, πῆρε τὰ παρῆμερα σοκάκια, καὶ βγήκε στοὺς ἐρημὸς ἀγρούς. Κ' ἕνα δάκρυ στάλαξε παρὰ στὰ μάγουλά του.

Γύρισε τὰ μάτια του στὸν ἥλιο ποῦ βυθόσε — ὄμως ἐκεῖνος τράβηξε τὸ δρόμο του καὶ χάθηκε.

Γύρισε, τότε, νὰ κοιτάξει τὸ φεγγάρι — ἀλλά, κ' αὐτὸ, δὲν ἦταν πονεμένο.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΩΤΗΣ

ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΕΧΕΙ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

— Ὁ βαρὺς καφὲς ἐξουδετερώνει τὴν κακὴ μνηρυδία ποῦ προσέρχεται ἀπὸ τὸ φάγομα τῶν κρημυδιῶν.

— Ὁ ἐξανθλητικὸς νυχτερινὸς ἰδιόταξ σταματάει, ἂν προτοῦ κοιμηθεῖτε σφουγγίσετε τὸ σῶμα σας μὲ νερὸ ἀλατιωμένο.

— Πολλὴ ζεστὴ λεμονάδα, πρὶν ἀπὸ τὸν ὕπνο, θεραπεύει τὰ κροιογήματα.

— Χλιαρὸ νερὸ μὲ βόρακα γιαιτρεῖναι τὴν πιτυρίαδα.

— Ἡ νεφρογία ἀνακουφίζεται πολλή, ὅταν μπεῖ στὸ μέρος ποῦ ποιεῖ ἕνα σακκωλάκι μὲ ζεστὴ ἄμυ.

— Γιὰ νὰ προφυλαχθεῖτε ἀπὸ τὶς χιονιστροφές, πρέπει νὰ πλένετε τὰ χεῖρα σας καὶ τὰ πόδια σας τακτικὰ μὲ ἄμυ.

— Ἡ θερμότης ἐνὸς ἀπλοῦ λουτροῦ, δὲν πρέπει νὰ εἶνε κατώτερη τῶν 26 καὶ ἀνώτερη τῶν 30 βαθμῶν Ρεομύρου.

— Γιὰ νὰ γιαιτρευθεῖτε ἀπὸ πονοκέφαλο, προσοχόμενο ἀπὸ δυσπεψία, πρέπει νὰ πιητε ἕνα ποτήρι νερὸ μὲ σόδα.

— Διὸ ὡς τρεῖς κονταλάκια ἀλατινοῦ στεγνοῦ ἢ διαλελυμένου μέσῃ στὸ νερὸ, μποροῦν πολλὰς φορὲς νὰ σταματήσουν καὶ μεγάλη αἰμόπτυση.

— Ἡ κάμαρες διατηροῦνται ζεστές, ἂν στρώσετε κάτω ἀπὸ τὰ χαλιά φύλλα ἐφημεροῖδων.

— Στουλόχαρτο διπλοῦ ἢ τριπλοῦ, μέσα στὰ παπούτσια, κρατᾶει ζεστὰ τὰ πόδια τὸ χεμῶνα καὶ τὰ προφυλάσσει ἀπ' τὴν ὑγρασία.

— Ὅταν βρισκόσαστε στὴν ἐξοχή, ν' ἀκολουθεῖτε τὸν δρόμο τοῦ ἤλιου: Νὰ ξυπνᾶτε δηλαδὴ ὅταν ἀνατέλει καὶ νὰ κοιμησθε ὅταν δύει. Καὶ θὰ εἴσαστε πάντα ὑγιεῖς.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΟΜΕΣ

— Ὅσο περισσότερο ἐξετάζει κανεῖς, τόσο λιγώτερο ἀγαπᾶ.

— Ἡ καρδιά ἀποκοιμᾶται στὸ μεθύσι τῆς ματωδοξίας.

— Τὸ χαλκίκοι τῆς ψυχῆς εἶνε τὸ μυαλό.

— Ἡ ἀνάδεικα εἶνε τὸ θάρρος τῶν ἀπατημένων γυναικῶν.

— Ἐκεῖνος ποῦ δὲν εὐχαριστεῖται μὲ τὸ κρασί, ὁ Θεὸς τοῦ παίρνει καὶ τὸ νερὸ.

